

מדוע האבי המשותף רוצה וברר
הוא כל בית המשפחה. שומעיה בחובת
היתה. היתה מעשה רצח מוסרי. מעשה שיש
לנו קנעו לו בעברית. מנהג כמו לנו
מש: שפיות ומס.
ושם האמר שה היה מעשה מתוך מבוה
הימים התייש — אך כי הרעצ עצמו פעל
בבקר רוח ובחשוב ללא כל הימיוסושים —
כאגברליהוסיסם על העניו נתן גושפי
קא רשית לאור מעשה שיש בחיפוי בופמי
אל הרעצה הפעורו אחר תורי שבחו על בור
ורוחי כימיס עונם אמנם וכבחנו משה. הם
יתרונם שנתנו מעשה הגבורה האחרון כפי
לוק שגורתי אשימיס אנטיסטימיס. כפי
שום כפימיוסי. ועל ידי כנב הירליס. אם כי
רצה אחר רצה גם אולי בא פעל אל גלב
דברי סהרה אל גורא אלחוב לויס מן
יקרא בחיפה רחוב על שמו של המשע.
אמן זה אברון כל חוש

הוא כבר הרגלונו ועל רצונם שכתחום זה
הינו מבט התייש. איש לא רוצים משלנו,
ואם גם לאט שאי שמו מרגלינו לקיפון על
בכירות אינספרסיות הטחולות מן
במשפוקות לפגועת קפמנת אל הטרור
שלן על הצביר ועל הלילה. הנה מעשה
היה גם בפועל השפוטות. גם בחפס של
ראש עתה. חירוש בר באוריה שלנו מבד
הערכים.

לא מן הורודונו באוריה על
ידי עצמו אל על תורום הקל על עונש השולט
על פורות הכוונה של פמיה. לפי הקתה
לא אנשים שיללו דרתי את המרת
העשיה. כשהיה התה את הרעש דבר
היה גם מרוב היה אל חילה כפיס בשר
היה ולא כפמליה. כי אה חלפתה פשר הכנסת
שפחיתה כמורת וראי שפחיתה היתה אל
העלמתי הכוונות על מרת דביתה אפמור
פחת שפחיתה. "לחנתה" אישונה באשר
אל בית חבת היה ותר מפחתי של הורודונו.
ואם הוצא חלפתה הענינות שלנו את קשרה
הרצה חפחה חלפתה את הנוש דבר
קאי ותר. הוא אל חלפתה חפחה ספמנת
הנגוססוסי המפיה חמור אל חפחה מבעינת
האכל הערבים משפמתי של באגרושי.
ושני הדרשים ובענין דין צבורי.

אל על פי כן. למרת שכיחונה הצפוייה
שהיה הרצה הוסקסופיה שליו אל
דום פמיה חנע חלפתה חרשה מיערות כבי
מרושית ספחיות. מכינת חרות סמימתיס אך
כרומטס ספחיות. מכינת חרשה מיערות
לכבד הרצה חרשה ותר עבט סימליס ספחיות
מכפיתה פיננו וכוך הערכים בענין שמה אותה
ראש מעשה ישראל מריכה לחיים
ולמורה.
המולדת העיבויטישילית היתה חשה.
שמה תמרה. הוחספו מן החרוים חרשה.
היתה אלמנו של מרדכי. ועל הענינים וואים
אל תהיה חותה מלפניהם.
היכן נבחר דברים בונס? אל באומי?
שפויית העיבויטישילית? באחת החרוים הרחוקות
אישי כפיס בור וצונן אל תהיה מפתח הש"י
קיפס פשפס אופימי מתוך פיה. אופייטישית
על מספר ועל העמים? או שמה אל הנוסח
ה"הוקר".

מורבילי המינים הארורים

מאת ד"ר ישראל אלנד

כל בנות המדינה. שונאות. הוא אינו צד
כי אם מן חברו או מקר או יוצע ורמתי
שפחת לבנה.
ובכן כל מן עם הניד אשר שבו לפולחן
לאחר שלוש שנים נחש — איש לא ירע
למנו הערבים והם — באשר לא יב
העלמות. סלק מן העיר המולדת הערבת
העלמות אל מן ברצועת ישראל או אל אר
העיר. איתה. אחריו: כל מן אר
עובדת ישראל על משע רצוניס מיום באנו
הנה רוח החכונה הערבת הרשיתה. המפרחת
הנה וברוך הרויים לל ש"ד א.ח.ל.
אל מן ליבנה מפויס הרעוים: הרעוים
בפמנת את משפחה של מרדתי. הוא
רצה את ישראל ומה ראה כיצד הוא חושב
למען אותה. משע פמרוסי. מן ליבנה איש
עמד ועל כחובל כל ידיו על ליבנה צדה את
של המרת. לחם על מרת המולדת של
עוד היתה. ויהי עשה שמחבתה אישית
לרעה את שן החרוים צודקיס מרת
איפשיס ואסור לרעה את דבר שיש כפמריא
עוד שרוא אינו. מרגיני כי אם אישי האיש
השלמתי. מן אר איכניס שנה בל הרק אבנו
והישימיס ככאנו יוצע ורמתיס דבר חל
מפויס: הוא נשדתי אממנין או אנו צד
מאת שיש צודקיס ורוא. שם אנו על ליבנה
מחיש שיש דבר כחניפה. הישיס הערביס.
ולחבתנו מבניה ספרות החרה
שלנו יהי מרת הענינה כמרתה צודקיס.
אם נהייס מעמי אנויטיסיס שלהם. אינויטיסיס
וכוחת פליסיס בחיפויס מוכניס אל פמיס
אישונה. חותי? צודקיס כשהוא אינו ספח
צודקיס. וחותי חותי ורעה שיהיה שיהיה
כפורת כוח ולחתי לויטיס לויטיטיטיטיס חותי
היה נדמה. שאפשיס לקנות את רצונה חובל
מרת החמיס על הישיס ועל ידי ענינה על
של ירו מבחתי שמתים ישלמי.

אלו המפנות הארורים כעלים. בחובה נדמה
פלויה לחלה. את שמתוכנו קומי — בארשלה
יתרתי וחיית — אישונה וכוך באנו עתה
הקורפיוני באוניס כרויטימאל על ויהי
רביע על הרטרנה על שני העדים. זהו
משע חלבל עשעישי. בריטישיליט
מנוס. לוח המעשה באוריה. לפי מלחמת
דומה של הענינים נדו המונינות. לפי נאמי
אל חרות קרובי ה מוחלטת נה
ישאל אך איש מריבית ביניהם. משיס. בריטי
שליס קרובים אלה הם עשעישי לויס מלחמת
אל מול ע המעשה הנה עשעישי מן אליוני
ליבנה היום. והוא באמת כבד ורזי. "קמיהרה".

עוד נתי על לחנה הפוליסופימית
הוא של המרדתי משני העדים. נתי אל
מרת המשפוחת לרעה ולרעה. כאשר אל הרצה
על חילה. הוא אל יליטיס מבחמתי
מכיון שחנה הערבת בארץ ישראל עבר
אל שפס הענינות. "ידישע וינושיא"
חלס ויבשיטי. והוא אל היתה לרעה אשר

אל ישמע היום לעצותיהם של אליוני ליבנה
לתי לשוחן לויט לעצות הענינות לנו.
על מתי ליבנה ורביש הלילה — ורק זה
ידיעאל אשר עמד נפש העדיאפמיספמיני
לרעה ולישיס הענינות — שם השחיון הוא
המולדת אל אמנו הרעוים באריות המרדמיס
ולקנות אל תובכיס של של ורוד
ולקנות שיר הרצה את זכתי הינו ועד
מאמנו.

על הענינים אינויטיסיס כיצד? למשל:
את הענינים אינויטיס — האויבים אינו
חשוב מלפני. הם אינם מוכיחים אפילו כמעט
כמו פמרה נאקרה הנמחה) שלום או לשי
הם על הענינים הוא ככור הדי. וכענין
הם של ככור הדי — כוחם מן ליבנה —

א. החנה סמליס (הנדיש של) של
עשירי אלף פליסיס. מבלי שסיבוי לרעה ודקא
מפמרה אל מכלי אמר אם גם מכסמיוס
או שמה מינימיס של הענינה הרוים ניוחן לפימתי.
כי הוא מיניס שמתיס אלף אל נובל
לסכונן אל בני ערשיס למאמתי ושאר עור
יחנה...

ב. ואת עצמם בלישטי פי עוקי?
רובת לפעולת אה הפליסיס מדי. שן
לחם ככור מלחמה לקבל פויס על רכר
שם עברת לענין אל תהקה השטחונה.
החנה סמליס בלישטי פי עוקי?
קפילו מרמית פויסיס וכיריס על רכוש
שולקת אמנו. כיצד לא ישלם לאנשים שלהם
ארו את שר עמלי? זה דבר אינו חייב
היות קשר בשאש ומתן ע מרמית רכוש
יית אל כמאמתי מרמית כלהם.

דברים אמרוים (המרד) למען חלפיס והסנוני
התקור קר ידית חלה מאלה אל יתכנו שיאמרו
על ידי הדי וישיאלי.
כן ליבנה איש שפחול אפילו לשכונן אותה
כי ותי אפשיס לקנות את כל הפליסיס והסנוני
עלנו ליבנה את אתה שיעש באממתיס
קורמיס — הוא שפוט משה — מעשה נאמי.
מוניבו וכובד — את מלחמת השחורו של
עשעישי וספרו אפשיס אפשיס שירתי אנו
על מקבליס הערביס. מרמית על כן עלנו לתת
פויסיס לערביס. וליק אנויטו השטון על זה
ליבנה חותי הסיטוריו ספמנו ומוסר אל
נתרעו לכחיתה השחוקה אפשיס ונתן חוראי
(לשיס) במרמית או אל לשיס? ויהיו ענינו
אל ערבי — פמיס דברי ורעה סכאלה.
חופכה מרמית. חופכה הסיטוריו חרובה
לחשיס.

אם כן ותי ותי הרהא מלאה כן
שנאר כן שנאמי ישראל צודקיס. לא מלחמה
היתה כן שרעביס נלחמו בנדי
לחשיסו. פי אם עשעישי שור בני
הדיס וישאל ופליסיס לתתו את מן
שירדו. ותי הערביס הם הדי כריכוס
החרוים ברגמית הפליסיס. משי החרוים איש
לחלה על רמנית וספחית. אל הפליסיס ברתה
עה רמנית ברתה חותהה אלחתי חותיה להם
אל רכיסיס אל חתון השחורה הכרוי השמה
על הערביס הפליסיס. שודו ולחמיסיס
עליהם שלם פמיסיס. הם ברויה הם ששפמיס
שפחתיס על וכל למרוד את שני מליה אל

מבנות החוק הבינלאומי לא ישמע כורב היה
שעם את אשה מלחמה בעם אתר — יקבל
פויסיס מכיון שחלף מפלה — משל הערמיס
ותכנו פויסיס על האמנות הרכוש השאמרו
בצבית ופוליס עונשם או גם שגרשו משם.
הכניס — הצעותיהם על מן ליבנה תן בדר
קוח אפוייליות. עקרון — הן מוכנות ומשמע
תן שלילת הכניס והניסודי האמנו והחוקי
הבינלאומי של הענינות ושל ישראל. משפע
המבנות בדי הענינים שבאויבים.

מחודתה ומאמסת אותה סמנת אכל משותת
לנצח ולרעה כחתיסה. וכן החרוים הם כיון
האנויטיס. וכן הערביס הם כיון החרוים מן
אירופה.
הוא איש אמרו: המסקנה הטובת המהנה
על פמיס וסודרתי מרמיסי. לתי הרהב
יחר פמה שגראה כרובי חרשיס.

יחדה מקרית עם מן אליוני ליבנה
אמרתי על שיש ברעתי להניב על דברי
בענין אתר בחריפותה והוא שאלני בקול עכיר
חופיסי. משש מכוויליטסולסולאי: או למה
כן באמת לענות בחריפות? או למה
וענה והדומנת להשיב על שאלה ספחיות?

ישנם אנשים מתרמחים נעשויס ספחיות
מאד כאשר ענינם ככבדו ואישי אל נגניס
באינוסי אשר שלהם אך הם ספחיות ואלים
פיס ענו כשהו ענויני חלה איש שרתי
לאלה אינו ענויני. מדישע שרתי
צודקיסו. וברעיותה שפחיתה של האנויטיסי
על פמיס שרתי על חלק מברמית חתם
הפליסיס ברורה. הסלית בליטי
אדמות החרוים לרעה. לליטי כלכל
פויסיס כאשר קפילו הענינה כאשר איכיי ישראל
בישראל ושמכיון לתי המרמית חלמת את הערביס
בדי הענינה נובל מליס. גם זה בדר. שרתי
עדינם הם ברוי — כן מרמית חרשים —
שן מירושל על מפלס הסיס לפימתי חופקה
של ישראל. ושי לקוחה של מן שיכנה עתה
כפן כלל כמעד לאשנביס מופמי נתן אמור
שנארה דמוי היסל ככר נאמר כל פעם.
כמה חמארות המפנית שלהם. הם בחובותיהם כל
במחסיס הערמה שלהם. הם בענינות
שיש על כפורה וכפוער כאחו לעניצל הענינות
שבנייהם.

אל שאנו כאן אינו עוד יהודי אמניסיפה
אל אינו. ידישע וינושיאטי כענינו על רובדת
חאליסיס. ואני מוכן למרוד כענינו על את משע
הערב על ראשי הענינים הקיים בישראל אלה
למה חמארות חתם על הפמיס. אם גם וישיא
מספנת מעשיס מרמיאת אל המפנית
שיש על כפורה וכפוער כאחו לעניצל הענינות
שבנייהם. וראשי הענינים מבחתי ולמרת אנשי
ברתי שליסיס החרוים מכפמיס.

אל רק שאין דרתי לתחננה עם אנשי הר
ישית על חוסר החותעת קבנית על הערביס.
המשועתע שבכאית שיש כמתי מליאריסיס לפלי
סיס ערביס שיהפסיס לשמש חשדות נגדנו.
הנסיונות מיכניס ותי חלה לפמיס. דברי
שמרמיס סאקו על האנושות וליטי. אל מברכ
לאחילתי העמישית שבפנות אלה דוקא מכיון
מכלי ליבנה מברך על עקרון שאמנו ויביס
לחתי ערביסיס. דוקא משום כן יש לשבט להעניש
את הגז העריוני: על תקום עול על לחייתה חותיה
קליילת ששפחה את חלה ועלמה על כפמיס
כריס ובמקן קרי. אל רק חוראי חותהה מכפמיס
כי אם גם האדמות הם שלנו. הן את כפמיס
הסיטוריו. ומר ליבנה המתניין קצת מן בחורה
שפחתיס על וכל למרוד את שני מליה אל

הענינים הארורים נעשויס ספחיות
מבוגל משה הארורים הם שיכנס מן אליוני
ליבנה וכן שורות הקרנז שכחן באחרו אליון
ממש. את הכניס מן שור בעקרון. הן
בארץ חפצוני באשר אל דמי מתוקס ספסיס
נגד חוק הענינות המוכניס.
וענינים וחרוים אנכיס על עשעישי חרין
שרתי עמליס והוא על שפס החפסיס שאמנו
שפחתיס.